

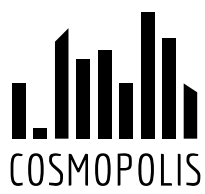
B. K. BORISONOVÁ

TikTok
HIT

An illustration of a man and a woman from the chest up, holding a large bouquet of daisies. The woman, on the left, has long dark hair and is wearing a light blue dress. The man, on the right, is wearing a brown plaid shirt. The bouquet is composed of many white and yellow daisies with green leaves. The background is a solid orange color.

FARMA
ŠTĚSTÍ

COSMOPOLIS

B. K. BORISONOVÁ

**FARMA
ŠTĚSTÍ**

Přeložila Michaela Martinová

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © B. K. Borison 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Michaela Martinová, 2025

ISBN 978-80-271-5121-9

*Pro všechny, kteří hledají své štěstí.
Doufám, že víte, jak jste stateční.*

PROLOG

BECKETT

SRPEN

Když vejdu dovnitř, sedí u baru. Do zad mě pálí paprsky žhnoucího letního slunce, košile se mi lepí na kůži a já cítím, jak mi její oči putují po těle. Koutky úst se jí nepatrně zvednou v úsměvu.

Dlouhé nohy v ustrížených šortkách. Rovné černé vlasy po pás. Plný spodní ret namalovaný na červenou. Sotva se dveře s prasknutím zavřou, otočí se na stoličku a s povytaženým obočím se podívá přímo na mě, jako by jí šťvalo, že jsem ji nechal čekat.

„Promiň,“ řeknu, když se posadím na stoličku vedle ní, aniž bych věděl, proč se vlastně omlouvám nebo jak jsem se na tohle místo vůbec dostal. Váhám, jestli volit zdrženlivost, nebo přejít rovnou k věci. Uvnitř je stejné parno jako venku.

Pobaveně zatřepotá řasami a vzduch mezi námi, pulzující horkem, jako by najednou zhoustl. „Co ti mám prominout?“

Já... nemám tušení. Hřbetem ruky si promnu čelist a zahloubám se do nápojového lístku. Tváře mi hoří rozpaky, ačkoli si nedokážu vysvětlit proč. Nikdy jsem se nepovažoval za borce, co si dokáže omotat kolem prstu každou ženskou, na kterou se podívá, ale obvykle mi to jde přece jen o něco líp.

Kývnu směrem k její poloprázdné skleničce.

„Co piješ?“ zeptám se. Zkrouť rty, aby zakryla úsměv, a lehce tou skleničkou zakvedlá.

„Tequila.“

Nejspíš se zašklebím, protože zakloní hlavu a rozesměje se. Tmavé oči však stále upírá přímo na mě. „Copak? Nechutná ti?“

Když zakroutím hlavou, položí sklenku na barový pult mezi nás a svýma pěkně tvarovanými rukama jí začne otáčet kolem dokola. Povytáhne jedno obočí téměř do půlky čela. „Možná jsi jen nezkusil ten správný druh.“

„Možná,“ souhlasím. Prsty zastavím pohyb její ruky a přiblížím si skleničku ke rtům. Dávám si záležet, abych se napil z místa, kde zanechala třeshňově červený otisk rtěnky.

Kouř. Limetka. Troška soli.

Odložím sklenku zpátky na bar a olíznu si spodní ret.

„Není to špatné,“ procedím skrz zuby.

Usměje se na mě a tmavýma očima mi přelétne po linii čelisti. Ten pohled působí jako škrábnutí nehtem. „Vůbec to není špatné.“

Na stehně má jizvu.

Nevím, jestli si to uvědomuje, ale zavrtí se pokaždé, když přes ni přejedu palcem, a noha, kterou má přehozenou přese mě, se mi zaryje do boku. Její kůže voní po citronech a rozmarýnu a já jí zavrtám nos pod ucho, kde je ta vůně nejsilnější. Pak se pomalu posunu dolů a vtisknu jí polibek na ladnou křivku hrdla.

Slastně zamručí.

Nedokážu od ní odtrhnout ruce, nabažit se její hebké kůže. Když mi vplete prsty do vlasů a zatahá, se zasténáním jí vtisknu tvář ještě hlouběji do prohlubně krku. Ucítím na klíční kosti její smích.

Stačily dvě ztracené noci v její náruči a já se oficiálně nepoznávám. Evie je jako příliv, který se vám převalí přes kotníky a strhne vás s sebou. Tiché, prudké škubnutí. Blažená nevyhnutelnost.

Znovu jí přejedu palcem po jizvě, tentokrát pomaleji, a její nos se mi zaryje do ramene.

„Obvykle takové věci nedělám.“

Pohlédnu na stůl převrácený v rohu místnosti, na kávovar, kterému se během našeho vášnivého vstupu do pokoje nějak podařilo zůstat stát. Po keramické misce na mlíčka do kávy není nikde ani vidu, ale malé plastové nádobky jsou rozesety po koberci jako spadlé hvězdy. Bílé tečky na tmavě modrém pozadí.

Pohladím ji dlaní po zádech a doširoka roztáhnou prsty, abych zjistil, jak velkou část její sytě hnědé kůže sálající horkem dokážu zakrýt najednou. Svou barvou připomíná lahev whisky na nejvyšší polici, skrz niž tančí odpolední světlo.

Trochu se pod ní pohnu a zamručím, když stehnem zavádí o něco zajímavého. „Málem jsme zničili hotelový pokoj.“

Zavrtí se a z hrdla jí vyubublá smích. Její hlava mi sklouzne přes rameno a ztěžka se uvelebí uprostřed mé hrudi. Vzepře se na ruce a podepře si bradu dlaní.

„Ne.“ Sáhne mi za ucho, vytáhne mi z vlasů pírko a zadívá se na natržený polštář, který mám jen tak ledabyly zastrčený pod hlavou. Divím se, že jsem podruhé nestrhl z postele příkrývky – když mě nehty škrábala do zad, dlouhé nohy obtočené kolem mých boků, a zuby mi jemně okusovala klíční kost. Tiše, pomalu vzdychá, očima se vpíjí do mých, a když si omotám pramen jejích vlasů kolem prstu a zatahnu za něj, na rtech se jí objeví pobavený úsměv. Asi před dvaceti minutami jsem jich svíral plnou hrst a jí nejspíš připadá legrační, že jsem se teď spokojil s jediným pramínkem.

„Na pracovních cestách se obvykle takhle nerozptyluju,“ vysvětlí mi.

Ani já ne. Obvykle se nenechávám vůbec rozptylovat. Ačkoli vztahy na jednu noc jsou přesně to, co obvykle vyhledávám, na

tenhle výlet jsem žádný neplánoval. Konference ekologických zemědělců na severovýchodě Států není zrovna místem pro žhavá postelová setkání. Nebo aspoň nebývala.

Po naší společné sklence tequily se přede mnou na barovém pultu najednou objevil vlastní panák, a než jsem se nadál, Evie objednala zbytek lahve. Netrvalo dlouho a už jsem jí slízával sůl z vnitřní strany zápěstí a její koleno se pod barem tisklo k mému. Doklopýtali jsme zpátky do malého hotýlku na kopci a padli do postele, jako bychom pro ni byli stvořeni.

Ukázalo se, že mi tequila tolik nevádí, když ji ochutnám přímo z jejího těla.

Teď už druhou noc po sobě ležíme tady, nazí a navzájem propletení. Říkal jsem si, že se do toho baru nevrátím, že ji nebudu hledat. Ale nemohl jsem na ni přestat myslet. Na její kůži přitisknutou k mé. Tiché chraplavé zasténání, když jsem jí vklouzl rukou mezi nohy. Její tmavé vlasy rozprostřené na běloskvoucích polštářích.

Jakmile poslední řečník na konferenci dokončil svůj projev, zamířil jsem hned zpátky do toho ošuntělého podniku, jako by mě vábila píseň sirén. Spatřil jsem ji, sotva jsem vešel dovnitř. Seděla na stejné stoličce u stejného baru, na tváři stejný široký úsměv, který rozzářil každý centimetr jejího obličej.

Teď přejíždím klouby prstů po její paži a fascinovaně pozoruju, jak jí po mém doteku naskakuje husí kůže.

„Lituješ toho?“ Posadím se a jemně ji pobídnu, aby mě následovala. Udělá to a dlouhé nohy mi obtočí kolem boků. „Myslím toho rozptýlení...“ upřesním.

Pot na mé kůži stačil sotva zaschnout, ale už ji chci znovu. Po každé když se na ni podívám, svrbí mě dlaně, jak moc se jí chci dotknout. Toužím ochutnat jemnou kůži těsně pod jejím uchem,

cítit, jak se její tělo chvěje a pohybuje na mém. Chci přitisknout ruku na ty dva důlky na jejích bedrech a cítit, jak její kůže hoří jako peklo, když proti mně přiráží.

Usměje se, skousne si spodní ret, jako by věděla, na co myslím, a prstem sleduje inkoustovou čáru, která se mi kroutí přes rameno. Poklepe na ni a já se zadívám na náš odraz v zrcadle nad prádelníkem – zmuchlaná bílá prostěradla, kůže, co se leskne jako zlato, moje ruka obtočená kolem jejího pasu. Nikdy v životě jsem se nechtěl nechat vyfotit, ale teď, když spatřím její holou kůži na své, její tvář zavrtanou do mého krku a sotva viditelnou oblínu jejího zadečku, mě to nutkání zasáhne s prudkostí blesku.

Špičkou nosu ji přinutím zvednout bradu a vtisknu jediný dlouhý polibek na to něžné pulzující místočko na šíji – němé pobídnutí, aby odpověděla na otázku.

„Ne. Ukázalo se, že tvůj způsob rozptylování se mi docela líbí, Becku. Vlastně se mi líbí moc,“ zašeptá, jako by mi v potměšlém pokoji sdělovala nějaké tajemství. Odmlčí se a po chvíli dodá: „Ty toho lituješ?“

Ne, nelituju, i když bych nejspíš měl. Usměju se a přejedu zuby po linii jejího hrdla, lehce ji kousnu do ušního lalůčku a zatahám za něj. V zrcadle sleduju, jak se celé její tělo chvěje a boky tlačí na moje.

„Ne, ani já si na tvoje rozptylování nemůžu stěžovat,“ odpovím, chytím ji za pas a navedu ji do plynulého rytmu, až oba lapáme po dechu a její nehty mě škrábou ve vlasech.

„Chceš...?“ Zarazí se, něco zabručí, zvedne se na kolena a rukou mi zatlačí do hrudi, dokud se zády neopřu o čelo postele. Když chce, je panovačná. A to se mi líbí. Řekne si přesně, co chce a jak to chce. Když mi včera v noci šeptala do ucha ochraptělým hlasem, chvěl jsem se proti jejímu tělu, rukama ji svíral v bocích a snažil se splnit každé její přání.

„Zpomal.“

„Přitvrd.“

„Takhle, ano. Přímou tady.“

Moje hlava s tupým nárazem dopadne na dřevo a ona se mi znovu uvelebí na klíně. Přerovná příkrývky, aby cítila mou kůži na své, a já přidušeně zasténám. Něco si zamumlá pod nos a pak škytavě vzdychne. Snažím se ten zvuk polapit svými rty. Odtáhne se a podívá se na mě zpod přivřených víček. „Chceš víc?“

Ta otázka mě rozesměje. Dívám se na ni a připadá mi, že chci je to jediné, co momentálně cítím. Natáhnou se a ukradnu jí polibek, jazykem zajedu hluboko do jejích úst, rukou sklouznu z jejího zátylku a pohladím ji dlaní po tváři. Nechám ji tam, dokud mě nechytí za vlasy a nezatne ruce v pěst. Netrpělivě se na mně zavrtí.

I já umím být panovačný.

„Chci víc,“ odpovím konečně – další přiznání – a rukou sklouznu mezi nás, abych se dotkl jemné kůže těsně pod jejím pupíkem. „Chci všechno.“

Probudí mě tiché hřmění, do silných okenních tabulí bubnuje déšť. Pootevřeným oknem dovnitř proniká chladný vánek a já se se zasténáním zavrtám pod peřinu, přičemž rukou hledám kůži teplou od spánku. Poslední věc, na kterou se pamatuju, je, jak Evie zamumlala něco o pokojové službě, zachumlala se hlouběji do příkrývek a usnula s oběma rukama omotanýma kolem její paže. Bylo to... příjemné. Nezvyklé, ale příjemné.

Opřu se o lokty a podívám se na prázdné místo vedle sebe. Překvapí mě, že jsem ji neslyšel pohybovat se po pokoji – necítil jsem, jak vyklouzla z postele. Obvykle tak tvrdě nespím.

Pohledem zabloudím do koupelny. Dveře jsou pootevřené a přes ně visí přehozený použitý ručník. Je možné, že jen vyrazila pro

kávu, ale po jejím kufru není nikde ani památky a noční stolek je nápadně prázdný. Očima přelétnu zbytek pokoje. Jedinou známkou toho, že tu vůbec byla, je poloprázdná sklenice vody na komodě a zmačkaná účtenka na stole.

Padnu obličejem zpátky do polštáře.

Tenhle pocit je mi přinejmenším důvěrně známý – probudit se sám.

„Blbče,“ vynadám si. Povzdechnu si a promnu si dlaní čelo.

Měl jsem to tušit.

Musím tu zařídit spoustu věcí a žádná z nich se netýká nádherné ženské s dlouhatánskýma nohama.

Převrátím se na záda a pozoruju, jak se za oknem stahují bouřková mračna. Jen si musím vzpomenout, jaké věci to jsou.

EVELYN

LISTOPAD

Páni.

Tak tohle jsem nečekala.

Chodím sem a tam po mém pokoji v jediném inglewildském penzionu a sleduju, jak mě můj stín pronásleduje po květinových tapetách. Jenny, majitelka penzionu, nejspíš zaskočila do mého pokoje, zatímco jsem byla na farmě, protože když jsem se vrátila, všude svítily svíčky a čekal na mě tác plný sušenek. Všechno působilo něžně a romanticky.

Zamračím se na svíčku v barvě slonové kosti a přemýšlím o svých možnostech.

Ten víkend v Maine jsem se ubytovala v podobném penzionu. Na okenním parapetu stála váza s květinami, zatímco já jsem do-
váděla v posteli s jedním potetovaným chlápem. Jeho rty se do-
týkaly mého krku a v uších mi zněl jeho hrdelní smích. Tentýž
chlápek, na něhož jsem právě narazila na farmě, kde zřejmě prac-
uje a kterou jsem přijela ohodnotit.

To jsem *vážně* nečekala.

Z lesklého cínového podnosu v rohu na mě lákavě pomrkávají
sušenky. Jednu si vezmu a sáhnu po telefonu.

Josie to zvedne po třetím zazvonění. „Dojela jsi v pořádku?“

„Máme problém,“ opáčím s pusou plnou hořké čokolády a ara-
šídového másla.

„Aha, copak?“ Její hlas zvážní a na druhé straně linky se ozve
šustění papírů a cinknutí hrnku o podšálek. Podívám se na ho-
dinky. V Portlandu je stále pozdní odpoledne. Pravděpodobně si
dává svůj osmý šálek kávy. „Snad ti Sway zase neobjednal jednu
z těch únikovek?“

Před dvěma měsíci si můj reprezentační tým myslel, že když
mě na pětáctýřicet minut zamknou samotnou do místnosti – bez
přípravy nebo varování –, mohl by z toho být kvalitní obsah. Dí-
kybohu, že netrpím klaustrofobií.

„Ne. Ale díky za připomínku.“ Josie se zasměje a já si kecnu na
okraj postele a zadívám se na tácek se sušenkami. „Dneska jsem
byla na farmě.“

„A? Vždyť ses tam tak těšila.“

Ano, *těšila*. A jsem *opravdu* nadšená. Jde o farmu s vánočními
stromky na východním pobřeží Marylandu, kterou vlastní a pro-
vozuje žena jménem Stella. Její příběh je krásný a romantický
a to málo, co jsem dneska z farmy viděla, mě úplně okouzlo. Jen
jsem nečekala, že hlavním farmářem bude ten samý muž, s nímž

jsem před třemi měsíci zažila svoji první – a jedinou – známost na jednu noc.

Říchl se do toho ošuntělého baru s rozčuchanými vlasy a rukávy bílého trička lehce vyhrnutými. Oči měl jako mořské sklo. Podíval se na mě a já cítila, jak se mi sevřel žaludek.

„Beckett je tady.“

„Kdo?“

„Však víš,“ ztiším hlas. „*Beckett*.“

Slyším žuchnutí sklenice, následované několika neotřelými nádkami. „Beckett z Maine? Sexy potetovaný Beckett? *Tenble* Beckett?“ Nasaje vzduch skrz zuby, a když znovu promluví, její hlas je o tři oktávy vyšší. „Ten Beckett, díky kterému se Evie konečně odvázala a dopřála si sex na jednu noc?“

Vzdám to a vezmu si další sušenku. „Přesně ten.“

Josie jsem o Beckettovi vyprávěla po několika skleničkách bílého vína, zabalená na gauči do deky jako burrito. Nemohla jsem přijít na to, proč na něj i po několika měsících myslím. Měla to být chvilková zábava. Nevinná noc bez závazků.

Není to něco, co bych měla každý druhý den prožívat v horečnatých snech.

Josie ze sebe vyrazí ostrý štekavý smích, až musím odtáhnout telefon dál od ucha. Obrátím oči v sloup.

„Děkuji ti za podporu.“

„Promiň, promiň,“ zabublá. Snaží se vystřízlivět, ale unikne jí další zahihňání. „Jaká je šance, že se něco takového stane? Je tam na návštěvě?“

„Ne, pracuje tady. Stará se o zemědělský provoz.“ Řídí to tu spolu s majitelkou Stellou a pekařkou Laylou.

Znovu se zachichotá. Zvažuji, že ten telefon vyhodím z okna. „To asi vysvětluje, proč to tak uměl s rukama, co?“

„Dám ti padáka.“

Nikdy jsem se Josie o jeho rukou ani slůvkem nezmínila, ale teď si na ně vzpomínám do detailů. Na to, jak svou dlaní zakryl celou plochu mého stehna. Jaké divy to dělalo s jeho bicepsy, když ohnul a zase narovnal prsty – důsledné prsty, jimiž mě dokázal navést do dokonalé polohy. Na tlak jeho palce za mým uchem. Na jemné linie vytetovaného souhvězdí táhnoucího se od jeho zápěstí až k lokti.

„Ale nedáš. Ani za sto let,“ odtušila Josie. „Víš, jak by ses beze mě nudila?“

Josie je mojí samozvanou osobní asistentkou od chvíle, kdy jsme oslavily osmnácté narozeniny a já se rozhodla založit si vlastní kanál na YouTube. Její funkce a titul nabyly formální podoby, když moje příspěvky na sociálních sítích zažily obrovský nárůst sledovanosti, ale její hlavní prioritou zůstává i nadále role mojí nejlepší kamarádky. Vždycky se můžu spolehnout, že mi všechno řekne na rovinu a bez příkras.

To je na ní to nejlepší i nejhorší zároveň.

„Dobře, tak si to shrneme. V srpnu ses vyspala s jedním sexy cizincem. Odešla jsi beze slova a teď, v listopadu, na něj narazíš znovu, když hodnotíš jeho farmu v rámci soutěže na sociálních sítích.“ Vydá pobavený zvuk, který neopětuju. „Ale vážně, jaká je šance, že se něco takového stane?“

„Nemám ponětí.“

„Co budeš dělat?“

„Opakuju, nemám ponětí.“

Zatahám za uvolněnou nitku na lemu příkrývky. Nemůžu odjet. Co bych asi tak řekla svým největším sponzorům? *Je mi líto, ale tenhle výlet nedotáhnu do konce, protože jsem se před třemi měsíci vyspala s jedním ze zaměstnanců.* Během našich schůzek se chovali vstřícně, ale tohle by se jim asi moc nezamlouvalo.